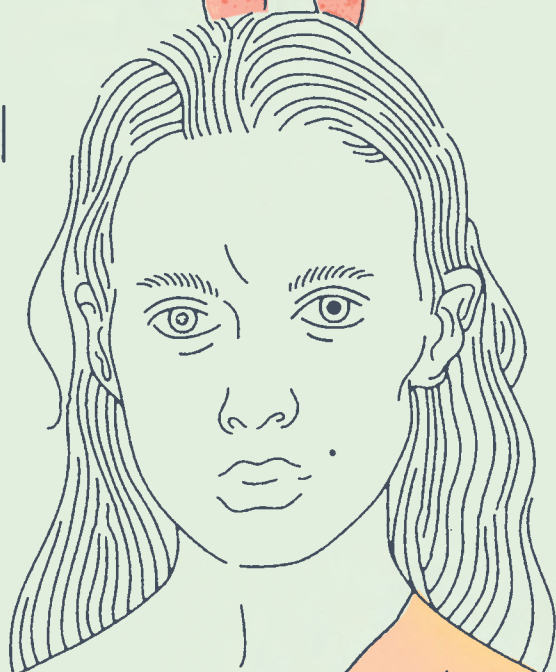

TIINA
KATRIINA
TIKKANEN

TOINEN
SILMÄ
KIINNI

ATENA

9.

En osannut arvioida, kuinka paljon matkaa sairaalaan oli vielä jäljellä. Tuntui kuin aika olisi muuttunut valtaviksi silmukoiksi suoran janan sijaan. Kiersin silmuissa pääsemättä pois. Tästäkö ihmiset puhuivat kertoessaan, miten eleyt päivät vilistivät silmien edessä hetkeä ennen kuolemaa? Muistelin opiskeluaikoja ja niitä vuosia, jolloin olin istunut pitkiä iltapäiviä hollantilaisten baarien terasseilla opiskelukavereideni kanssa. Lähdin Amsterdamiin ensin yliopistovaihtoon, mutta lukukausi toisensa jälkeen jatkoin oleskeluani siellä.

Kesken yhtä sellaista huoletonta terassi-iltapäivää, isä soitti. Hän kertoi olevansa Saksassa bisnesten vuoksi ja ajavansa sieltä rajan yli, jotta voisi viedä minut illalliselle.

Sovimme tapaamisen Amsterdamin läheiseen pikkukaupunkiin, perinteisiä hollantilaisia ruokia tarjoavaan ravintolaan. Menin sinne hyvissä ajoin ja istuuduin pöytään odottamaan. Tarjoilija kävi kahdesti kysymässä, haluaisinko jo tilata. Vastasin kieltävästi. Isä tulisi, isä

oli vain myöhässä. Ajoissa oleminen ei merkinnyt isälle mitään.

Sitten isä astui sisään, tervehti naistarjoilijaa lämpimästi hymyillen ja huomasi minut heti. Nousin ylös, isä kietoi kätensä lanteilleni. Haistoin isän kaulan iholta partaveden. Isä halasi lujaa, minä roikotin käsiä sivuilla.

- Mitä haluaisit Minttu Magdalena syödä? isä kysyi.
- Ihan sama.
- Mikään ei koskaan ole ihan sama.

Isä tilasi meille molemmille *stamppotia*, murskattuja perunoita ja vihanneksia.

– On se Halonen kohtuullisesti pärjännyt presidenttinä, vaikka on sosiaalidemokraatti, isä sanoi.

- Halonen on mun idoli, vastasin.

Isä hymyili. Ehkä äidin puhelimessa kertomat asiat olivat totta. Äiti sanoi, että isä oli muuttunut sairastuttuaan ihosyöpään. Isä oli kertonut syövästä vain äidille, mutta kieltänyt äitiä kertomasta minulle ja veljelle. Kun sairastunut luomi oli poistettu, äiti oli saanut luvan kertoa. Nyt isä oli terve.

Syötyämme isä ojensi oman paksukankaisen lautasliinansa minulle ja halusi minun pyyhkivän suupieleeni. Katsoin valkoiseen liinaan jääviä haaleita tahroja ja taittelin tahrat piiloon. Isä keskittyi itseensä. Isä putsasi hammastikulla tiukkoja hammasvälejänsä pitäen toista kättä suunsa edessä. Isä jätti hammastikun hetkeksi poskihampaidensa väliin, tikku sojotti ulos isän harkittuja sanoja päästävästä suusta. Isä veti suupieltään taak-

sepäin ja otti ilmaa sivusta. Kuului imeskelyn kaltainen ääni, jota yritin pienenä matkia, mutta en koskaan oppinut.

– Onhan sinulla rahaa, onhan? isä kysyi, kun tarjottaja tuli hakemaan astioita pois.

– Mulla on se sun luottokortti.

– Miksi sitten nuo rikkinäiset farkut? Isältä voi pyytää, jos tarvitsee jotain. Ostaako isä sinulle uudet housut?

Ravintolasta lähdettyämme isä otti minusta kuvia kanaalin varrella. Kävelimme rinnakkain kapeita mukulakivisiä katuja. Hetkeksi isä laittoi kätensä olkapäälleni. Annoin sen olla.

Astuimme sisään farkkukauppaan. Myyjä kysyi kokoani ja antoi sovitettavakseni pinon eri malleja. Isä jäi seisomaan sovituskopin ulkopuolelle. Avasin verhon ja pyörähdin nopeasti ympäri, isä sanoi ooh.

Palasin Amsterdamiin junalla. En halunnut olla yksin, joten laitoin jo junasta brasilialaiselle viestin, että olisin pian hänen alaovellaan.

MILLOIN MUISTOT LAKKAAVAT VYÖRYMÄSTÄ PÄÄLLE?

Kun kolmekymppistä perheenäitiä kuljetetaan kiireellä sairaalaan, alkaa ambulanssin kattoon nousta muistikuvia lapsuudesta. Toisesta silmästä on selittämättömästi mennyt näkö, mutta toinen silmä näkee tarkasti. Matkan aikana mieleen puskee tilanteita, joita nainen ei ole uskaltanut ajatella vuosikausiin.

Joskus trauma on painunut niin syvälle, että se pääsee pintaan vain sairastuttamalla sitä kantavan ihmisen. Joskus tie valoon on pitkä ja anteeksianto mahdoton. On vaikeaa ymmärtää, kuinka joku saattoi tehdä jotakin niin paha.

Esikoisromaani nuoren tytön kasvusta aikuiseksi naiseksi kertoo miellyttämisen halusta, rajusta irtiotosta ja vaikeudesta puolustaa omia rajojaan. Matka kohti terveyttä on matka kohti mennyttä, ja yhtäkkiä muistot ovat silmien edessä paljaina ja vaativina.

ISBN 978-952-300-614-0 | KL. 84.2 | ATENA.FI

9 789523 006140

